

Een vroege Kerst

- Gelukkig, zei Lynn, zijn we nog in de stad.

Renee haalde een krik uit de kofferbak.

- Dat maakt niets uit, zei ze. Een leuke band is overal even vervelend, of we nu bij jou in de straat staan, of honderd kilometer verderop. Ik moet hem toch vervangen.

- Kan ik iets doen?

- Ja, een betere gezondheid krijgen. Als dat lukt, mag jij ook een keer.

- Ik verheug me er nu al op.

- Ik ook, zei Renee, die de krik onder de auto rolde.

Ze stonden op een geasfalteerde landweg bij een weiland met schapen. Naast het weiland lag een groot tuincentrum in laagbouw. Aan de andere kant van het weiland troonde een boerderij met keurig geverfde luiken, een kleine houten schuur en een modern stenen bijgebouw.

- Misschien zijn we toch de stad uit, zei Lynn. Waar ligt ook alweer de stadsgrens?

- Weet ik veel. Het is jouw stad.

- Ja, maar deze route neem ik nooit, als ik wil zien wat de boeren nu weer van het landschap hebben gemaakt.

- Niet? zei Renee. Het is anders een mooie route, ook op de fiets.

Rustig begon Renee met haar krik de auto op de goede hoogte te brengen.

- Handig, zei Lynn. Het doet me denken aan zo'n ding waarmee je je luchtbed kunt oppompen.

- Ik heb ooit een krik gehad die je met de hand moest bedienen, maar dat was mij te zwaar.

- Heb je die nog?

- Nee, ik heb hem afgegeven. Aan een oud vrouwtje bij mij in de straat, voor haar rollator.

Lynn glimlachte.

- Het is koud, zei ze.

- Een beetje winterachtig, zei Renee. Het is pas oktober, maar het is ijsig koud. Zie je de rijp op het gras?

- Waar?

- Op die wei.

- O ja, zei Lynn. Het lijkt wel bevroren.

- Het is rijp, muts. Ooit gesmolten rijp gezien?

- Vriest het?

- Laag aan de grond. Maar het is nog vroeg.

- Je zou er bijna van in de kerststemming komen.

- Zo, zei Renee. Nu even de moeren los...

- Vind je het vervelend als ik even naar het tuincentrum loop?

- Je gaat je gang maar, zei Renee. Ik red me hier wel. Maar als je niet in de kerststemming wilt komen, kun je daar beter wegblijven.

- O ja? Hoezo dat?

- Ik ben er een paar dagen geleden geweest. Het staat er vol met kerstbomen en aanverwant spul.

- Begin oktober?

- Begin oktober, zei Renee. Ze ging op haar hurken zitten en gaf een mep tegen de moersleutel.

- Waarom moest je daar zijn?

- Ik ben nog steeds op zoek naar een tuinkachel. Godsamme...

Ze ging staan en bracht met haar voet de sleutel in beweging.

- Gaat ie? vroeg Lynn.

- Nu wel.

Renee ging weer op haar hurken zitten en draaide de eerste moer los.

Lynn deed haar handen in de zakken van haar jas. Ze drentelde wat heen en weer, keek naar de lucht, naar het asfalt onder haar voeten en toen naar de boerderij. De schapen stonden op een zanderig stuk grond voor de geopende schuurdeur.

- Kan dat wel? vroeg Lynn. Daar staat een jong schaap. Het is toch herfst?

- Een lammetje? klonk het vanachter de auto.

- Volgens mij wel.

Renee ging staan en keek naar de schapen.

- Interessant, zei ze. Dat zou een Merino kunnen zijn. Die lammeren in de herfst.

- Een Merino... Komen die in Nederland voor?

- Eigenlijk niet.

Renee tuurde even naar de ingang van de boerderij, een breed pad van aangestampt zand dat verstevigd was met steengruis.

- Dat is geen boerderij, zei ze toen en ze verdween weer achter de auto.

Lynn trok haar wenkbrauwen op. Ze wandelde naar het pad toe, waar een bord de bezoekers verwelkomde.

- O, zei ze. Een Farm voor Psychodynamische en Energetische Therapie. Het is een farm voor psychodynamische en energetische therapie, Renee!

- Ik kijk er niet van op.

- Het ziet er wel uit als een gewone boerderij.

Lynn liep terug naar Renee.

- Ik zei, het ziet er wel uit als een gewone boerderij.

- Lynn, je zou je toch eens moeten verdiepen in het platteland. Je weet wel, waar jouw voorvaderen zo enthousiast geboerd hebben.

- Dat hebben ze helemaal niet. Ik heb geen boeren onder mijn voorvaderen. Wel een patriciër. Heb ik je al verteld over ons familiewapen?

- Ja, hoor. Drie bloemen naast elkaar. Ik vraag me af waarom. Volgens mij is die familie van jou al sinds de middeleeuwen alleen maar geïnteresseerd in stenen en in geld.

- Sympathieke lui. Ik ben dol op mijn voorvaderen. Maar waarom kan dat geen normale boerderij zijn?

- We zitten aan de rand van de stad. Dat tuincentrum ligt hier niet toevallig. Je mag hier bouwen. De boer heeft zijn stulpje al lang verkocht.

- Zou het?

- Psychodynamische en energetische therapie, zei je? Dan is het zo'n anti-stress centrum, waar overbetaalde zakenlieden tot rust proberen te komen. Ik snap nu ook dat Merino lam. Je kunt die lui natuurlijk niet een gewoon schaap laten aaien. Dat staat zo goedkoop.

Lynn zuchtte.

- Niets is meer wat het lijkt, zei ze. Ik vind het de laatste jaren zeer verwarrend worden. Het is herfst, maar het weer is winters. Daar staat een schaap dat in Nederland niet voorkomt, de boerderij is geen boerderij en het tuincentrum staat vol met kerstbomen, terwijl Sinterklaas nog in Spanje zit.

Renee zette het wiel tegen de auto en ging rechtop staan. Ze knikte in de richting van de boerderij en liep daarna naar de kofferbak, waar ze het reservewiel uit de houder trok.

Lynn richtte haar blik op de boerderij. Een man leidde een schimmel aan het halster de schuur uit en bracht hem naar het bijgebouw, waar een kruiwagen met stro voor de ingang stond.

- O, zei Lynn. Sinterklaas is er ook al.

Moedeloos hief ze haar armen.

- Hij komt, hij komt, zong Renee met een grimmige blik, de goede lieve Sint...

Ze sjouwde het wiel op z'n plek.

- O, denneboooooom, zong Lynn. O, denneboooooom...

De man bleef staan en keek naar Lynn. Hij leek te aarzelen, zwaaide toen even en verdween met het paard in het bijgebouw.

- Hij zwaait naar me.

Renee kwam nieuwsgierig overeind.

- Hij is al weg, zei Lynn. Ze zijn hier wel vriendelijk.

- Vergeet het maar, zei Renee, terwijl ze het reservewiel op de bouten schoof. Ze sloeg met haar vuist op het rubber en zocht daarna om zich heen naar de moersleutel.

- Achter je, zei Lynn. Zijn ze hier niet vriendelijk?
- O, vast wel. Maar hij had gegarandeerd niet naar je gezwaaid als je naast een Golfje had gestaan. Een Saab cabrio maakt meer indruk.
- Hij denkt dat we klanten zijn?
- Hij neemt in ieder geval het risico niet.
- Maar wij zijn niet gestresst.
- Dat weet ik niet, zei Renee. Hij zag jou staan, niet mij. Naar mij had hij misschien niet gezwaaid.
- Omdat je er bekleet en armoedig uitziet?

Renee hield even op met het aandraaien van de moeren.

- Je mag het stuk wel lopen, zei ze.
- Ik heb last van m'n knieën.

Renee schudde nee en ging verder met het vastzetten van het wiel.

- Het heeft nu, vroeg Lynn, zeker geen zin meer om nog naar het tuincentrum te gaan?
- Ik ben bijna klaar.

De man van de Farm voor Psychodynamische en Energetische Therapie kwam weer tevoorschijn. Hij pakte de kruiwagen met stro en liep er mee naar de schuur. Lynn keek nieuwsgierig toe.

Bij de ingang van de schuur aangekomen, trok hij een riek uit het stro. Lukraak verspreidde hij het stro over de drempel. De schapen kwamen rustig aangelopen. Ze begonnen meteen van het stro te eten, maar de man duwde geïrriteerd de dieren weg. Omdat ze niet mee wilden werken, schopte hij nijdig in het rond en zelfs dreigde hij zijn riek te gebruiken.

Geschrokken holden de schapen de wei op, waar ze blatend bleven staan, hun koppen naar de poort van de schuur gericht. Ze durfden echter niet meer dichterbij te komen.

Toen de kruiwagen leeg was, liep de man de schuur in. Even later sleepte hij een paar aluminium hekken achter zich aan, die hij in een boog voor de ingang zette. Hij moest een paar keer op en neer lopen, voor de ingang in zijn geheel was afgesloten.

Lynn deed haar armen over elkaar. Renee kwam langzaam omhoog. Ze had genoeg van het voorval gezien om er net zo weinig van te begrijpen als Lynn.

Zwijgend volgden ze het gesjouw van de man. Na de hekken haalde hij een trap tevoorschijn, die hij buiten voor de drempel plaatste. In de schuur bleek ook nog een hamer te liggen en een houten bord met opschrift.

De man klom de trap op, hield het bord tegen de gevel, verschoof het, en nog eens, bewoog zijn hoofd even naar achteren, en begon toen te hameren.

Ondertussen naderden de schapen behoedzaam de schuur. Het stro was onregelmatig verspreid en een deel lag onder de hekken. Alsof ze bij voorbaat bogen voor de woede van hun baas, aten ze onderdanig van het stro.

Nietsvermoedend sloeg de man het bord vast. Hij klom de trap af en keek omhoog naar het opschrift. Het scheen hem te bevallen.

- Kerststal, las Lynn.

De man draaide zich om. Meteen stormde hij op de schapen af en toen zij blatend de wei op hobbelden, smet hij er zijn hamer achteraan.

- Hé, riep Renee, hou daar godverdomme mee op! Is dat nou de ware kerstgedachte?

De schapen stonden inmiddels aan de rand van de wei, dicht bij de auto.

De man keek verrast naar de twee vriendinnen. Even weifelde hij, maar zijn ego bleek belangrijker dan zijn omzet.

- Dan flikker je toch op! riep hij. Als je er niet tegen kunt!
- Je hebt helemaal geen benul van dieren! schreeuwde Renee. Flikker zelf maar op, naar de stad, waar je thuishoort!
- O ja?! riep hij. Nou, liever een stadsmens, dan een boerentrien zoals jullie!
- Wie noem jij hier een boerentrien? riep Lynn beledigd. Zij is een boerentrien!
- Ja! riep Renee. Ik ben een boerentrien! Zij niet!
- Heb jij wel verstand van de stad? riep Lynn. Volgens mij ben je zelf een boer!

Hij maakte een gebaar alsof hij hun opmerkingen van zich af wierp en verdween toen in de schuur.

- Psychodynamische en energetische hufter! riep Lynn hem na.
- Maar hij kwam niet meer tevoorschijn.
- Lafaard! riep Renee. Stadsrat!
- Kom kom, zei Lynn, een beetje rustig, vriendin. Er is niks mis met de stad.
- Nee, zei Renee, maar alles met die rat. Wat een klootzak, om die arme schapen zo te behandelen.

De schapen keken zenuwachtig naar de schuur. Voorlopig hielden ze nog ruim afstand.

- Ze zijn helemaal overstuur, zei Renee. En dat arme lam...
- Die is wat ouder, zie ik nu.
- Misschien is het laat in de lente geboren.
- Dan is het geen Merino, zei Lynn. Zullen we proberen om ze een beetje te kalmeren?

Renee zuchtte. Ze was zelf nog niet rustig.

- Hoe dan? vroeg ze, terwijl ze met een arm onder haar neus door veegde.
- Laten we voor ze zingen.
- Ja, zei Renee, dat doen we. Dat hebben ze verdiend.
- Zo is dat, zei Lynn, die gezusterlijk een arm over haar schouder legde. Een kerstlied, want dat zijn schapen gewend. Het zal ze goed doen. Ik eerst, of gaan we samen?
- Samen, zei Renee, die een keer kuchte. Dat hoort bij Kerstmis.
- Oké... En dat is een, dat is twee, en dat is...

En samen zongen de twee vriendinnen luidkeels, en tweestemmig, over een dennenboom met takken wonderschoon, daarbij verwonderd gadeslagen door de kudde schapen, de bezoekers van het tuincentrum en een man op de fiets, die hoofdschuddend constateerde dat Kerstmis dit jaar wel heel erg vroeg viel.